

*Hol állnak a csend hálós mezői,
egy dal kél a romokból,
lócsont és koponya párbeszéde
az örökkévalóság partjainál.
Fájó terek, a halál birtokai,
csönd fehér kristálykönyvei,
csönd fólíánsai fölhalmozódva,
a levelekbe leprésett illatok.*

*Hol minden bizonytalan,
dolgok hamvát fujkáló szél,
ritka hajzat, csapkodó,
világ végén halkán verdeső.*

*A kéreg alatt titkok hullámverése,
kéz falban elfolyva,
szél, föl-föltámadó,
ökörzsont szállongó hamvai
egy tó partján piros estben,
gyűrűző időkbé fektetve,
fönt volt sasnak táguló spirálja.*

*Hol minden reménytelen,
tárgyak lisztjét fujkáló szél,
fakó sörény, csapkodó,
kívül-belül halkán verdeső.*

*Ahol minden puha s bizonytalan,
tajtétkző csend,
túl mindenben,
Isten kezében
zavaros terek,
a halál birtokai,
homályos léptek,
képek villanak.*

(1963)

FEHÉR FERENC

TEMETÉS

*Poros köves. A menet némán halad.
Nyár tömjéne lengeti a súlyos gyászt.
A halottat elvtársai hozzák.
Virágok. Koszorúk. Vértörös szalag.*

*A sírnál egyszerű, hű, kemény szavak:
„Utad példa... Hűek maradunk hozzád...”
A kötelek robbannak, mint a bombák,
ott, Madrid, s a mozgalom ege alatt...*

*Zuhog a föld. Izzó, nagy álmokat nyom.
Szikrázó ég. Piros szegfűk a hanton.
Gyászkenődök tava. Az egyik asszony*

*fölszipog, s eltűnődik ott a szélen:
„Szegény Jani”, seppegi, nehogy vétsen,
„tegnap még átköszönt a kerítésen...”*

(1962)